GAZET VAN ACHTERBROEK 11

Publicatiedatum: 6 juli 2020

INLEIDING

En zo zijn we écht aan de laatste editie van de quarantainekrant 'Gazet van Achterbroek' gekomen. Enigszins met spijt in het hart, want ik mocht jullie veel boeiende verhalen brengen. Met deze editie krijgen jullie wat extra leesvoer, omdat alle voorbereide artikels er in gepubliceerd worden (zo is dat werk toch niet voor niets geweest). Uiteraard wil ik de vrij-willigers van Samana bedanken, die wekelijks de GVA in de brievenbussen stopten bij hun leden. Ook dankjewel gemeentebestuur Kalmthout, voor de geprinte exemplaren. Het leek wel of de GVA absolute prioriteit kreeg, want in een mum van tijd kreeg ik steeds een mailtje terug van Daniella: 'de gazet ligt klaar!' En natuurlijk moet ik mijn zus Hilde bedanken, mijn rechterhand, vliegende reporter, klankbord, postbode (die de gazetjes naar de rusthuizen in Kalmthout en Heide bracht), artikelleverancier van de 'oude doos', … Ze dreigde ermee ontslag te nemen als reporter toen ik stiekem haar foto in de GVA publiceerde, maar dat ontslag werd natuurlijk niet aanvaard . Merci Gert, om er mee over te waken dat er geen fouten meer in stonden. En (mijn) Patje, bedankt om elke week alles te laten vallen om de GVA op de gemeente op te halen. Tenslotte nog bedankt lezers, voor jullie enthousiaste reacties, ideeën en inzendingen. En wat was ik blij (dolgelukkig zelfs) dat ik een verzameling Milaccen mocht ontvangen. Ik kan je niet genoeg bedanken, gulle gever! Deze kwamen goed van pas om de GVA op te vullen met stukjes uit de dagklapper of uit de oude doos. Op enkele jaargangen na is de collectie volledig. Wie zelf nog oude Milaccen heeft, mag mij altijd helpen om de collectie te vervolledigen. Deze tijdschriften zullen zeker gebruikt worden om nog meer van het Achterbroekse verleden in kaart te brengen.
Ik weet dat velen het jammer vinden dat de GVA stopt. Maar omdat het als quarantainekrantje werd bedoeld, is het maar fair naar alle bovenstaande vrijwilligers dat ik hen nu terug 'ontsla' van hun wekelijkse engagement. Hopelijk moet deze GVA nooit terugkeren als quarantainekrant en blijven we in de toekomst gespaard van dergelijke pandemieën. Blijf het nog even volhouden: respecteer de hygiënevoorschriften en de veiligheidsafstand, heb aandacht voor je bubbel, en hou je aan de gestelde voorwaarden als je de deur uit gaat. Alleen met ons allen kunnen we Corona stoppen. Voor nu: veel leesplezier en héél graag gedaan!

ZIJ BLIJVEN DOORGAAN

Op zondag 12 juli organiseren de KLJ en Landelijke Gilde van Achterbroek een fietszoektocht voor jong en oud. Een tocht van ongeveer 30 kilometer doorheen de nabijgelegen dorpen met onderweg een fotoquiz. Vertrekken kan tussen 13 u en 14 u aan het KLJ-lokaal. Deelname kost 4 euro per persoon, drankje op de stopplaats inbegrepen. Kinderen –12 jaar fietsen gratis mee. De prijsuitreiking is voorzien rond 17.30 u. Kinderen hebben altijd prijs. Bij de inschrijving voorzien de organisatoren alcoholgel en dragen zij mondmaskers. Aan de deelnemers wordt gevraagd om voldoende afstand te houden. Ook op de stopplaats wordt alles Coronaproof gemaakt.

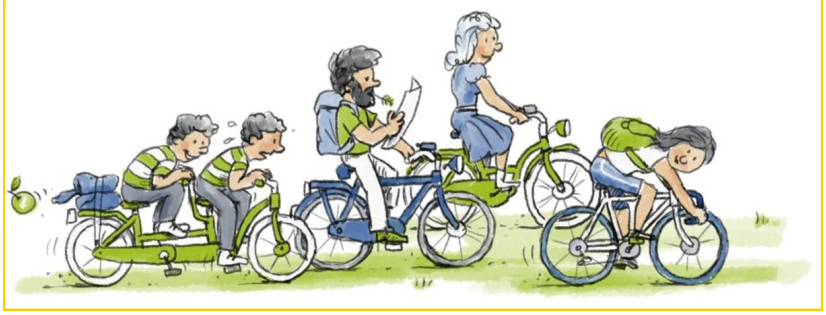

UIT DE OUDE DOOS

Het is menselijk om de fouten van anderen door een vergrootglas te bekijken en die van zichzelf niet eens op te merken. Dit geldt ook voor gemeenschappen. Jaloezie en afgunst van de bewoners van naburige dorpen of steden gaven aanleiding tot het ontstaan van collectieve spotnamen. Hier enkele voorbeelden van naburige dorpen:

- Brasschaat: kapittel(hout)makers
- Brecht: mastentoppen—struiven
- Ekeren: bierpruvers
- Essen : blazen (van vechten met varkensblazen), papeters
- Hoogstraten: spilzakken
- Kalmthout : Heikneuters
- Kapellen: randgevallen
- Loenhout: pezeriken
- Sint-Job-in't-Goor: bosuilen
- Sint-Lenaerts: kleipikkers
- Stabroek: ajuinen
- Wuustwezel: hörten (moeszeikers)

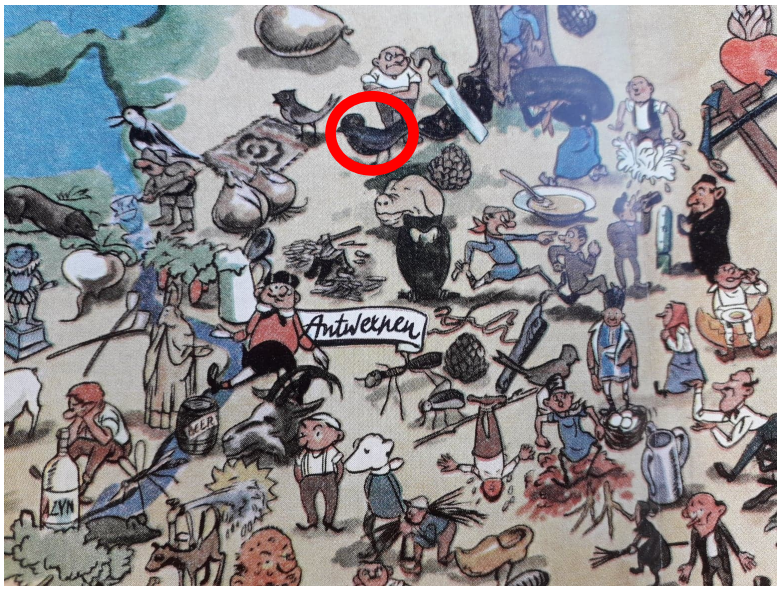

Op bovenstaande afbeelding werden per dorp de spotnamen getekend. De Achterbroekenaren kregen als spotnaam 'kwarten' (kweirten) (een vogel) toegekend.

Er bestond zelfs een versje:

'Achterbroekse kweirten
Lui gelijk eirten (erwten)
Lui gelijk bonen
Gaan naar Wezel om lonen'

Met dank aan Fons Francken

UIT DE OUDE DOOS

Achterbroek B. B. J. B. B.

TONEELAVOND

in de zaal WITKAP
op Zondag, 22 Januari 1950
Inkom : 15 Fr. Begin te 7 u.

De schoonste klucht, die hier ooit gespeeld werd wordt door de beste akteurs opgevoerd.

GROTE TOELOOP VERWACHT!
ZORG TIJDIG VOOR EEN PLAATS!

Jarenlang zorgde de KLJ steevast voor een avondje amusement tijdens hun jaarlijkse toneel. Op Facebook verscheen deze week een aankondiging van een BJB-toneelavond *'de schoonste klucht door de beste akteurs'* in 1950 (foto links). Van dat toneel vonden we geen foto. Wel o.a. van het stuk 'wie wint de pot?' dat ze in 1980 speelden (foto rechts).

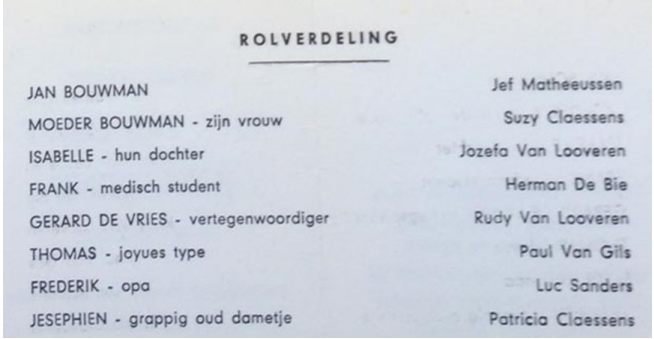
ROLVERDELING

JAN BOUWMAN	Jef Matheeussen
MOEDER BOUWMAN - zijn vrouw	Suzy Claessens
ISABELLE - hun dochter	Jozefa Van Looveren
FRANK - medisch student	Herman De Bie
GERARD DE VRIES - vertegenwoordiger	Rudy Van Looveren
THOMAS - joyues type	Paul Van Gils
FREDERIK - opa	Luc Sanders
JESEPHIEN - grappig oud dametje	Patricia Claessens

AFSCHEID IN STIJL

De leerlingen van het 6de leerjaar en de laatste kleuterklas kregen een afscheid in stijl. Met een oude Engelse schoolbus die toeterend door onze straten reed, 'zwaaiden' ze af. Elk vanuit hun eigen klasbubbel mochten de 6dejaars boven en de kleuters onder zwaaien naar alle toeschouwers. Zo werd een onvergetelijk einde gebreid aan dit bizarre schooljaar. Elk einde is een nieuw begin. Veel succes dus, jongens en meisjes, in jullie verdere schoolcarrière!

HOE IS HET NOG MET?

Veerle Van den Eynden is de dochter van Jan en Louisa Dictus en groeide op naast de grot op de Kalmthoutse steenweg. 'Ik wou de wereld zien en avonturen beleven', steekt Veerle van wal 'Na mijn studies tropische landbouw in Gent begon ik in 1991 aan de Universiteit Gent te werken, en ging ik er op een studiootje wonen. Binnen de paar maanden vertrok ik naar Namibië om daar onderzoek te gaan doen. Na een omweg langs Senegal en Engeland (ik had intussen Engels lief Nick leren kennen, die de papa van onze 2 kinderen zou worden) trok ik naar Ecuador. Werken in Zuid-Amerika was al heel lang mijn grote droom. Vier jaar lang bleef ik daar. Ik probeerde Nick te overhalen ook naar daar te komen. Maar Engelstalig zijn in een Spaanssprekend land, dat gaat niet goed. Dus keerden we na 1 jaar terug en trokken we naar Schotland. Twaalf jaar bleven we daar, in Forres (bij Inverness), met een pauze van 2 jaar Trinidad, waar ik dan weer onderzoek deed. Uiteindelijk werkte ik vanaf 2007 aan de Universiteit van Essex, tot vorige week. Veel telewerk (iedereen vindt dat nu de normaalste zaak van de wereld), werkweekje Essex, weekje en weekends thuis. Ik pendelde met de slaaptrein Inverness-Londen'.

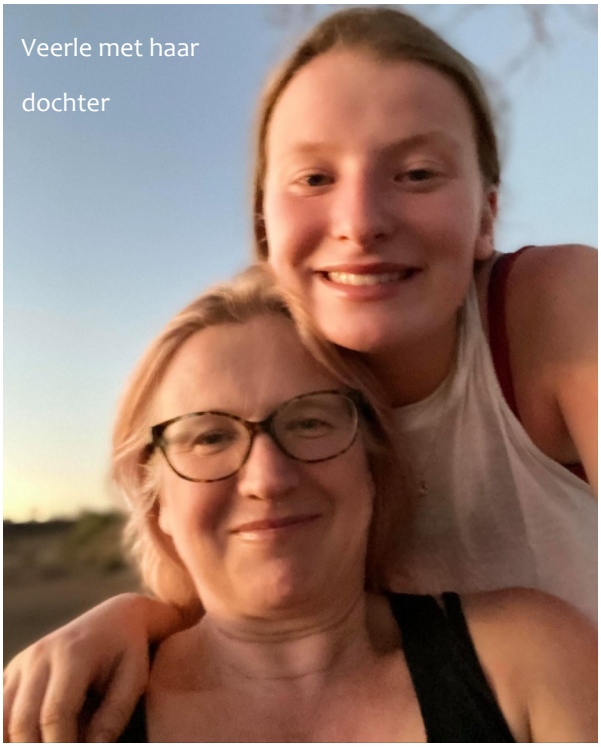
Veerle met haar dochter

Achterbroeks dialect

'Toen de kinderen aan hun middelbare school begonnen, kwamen we opnieuw in België wonen. Het Brits onderwijssysteem had voor ons toch wat beperkingen. Ik bleef wel in Engeland werken en pendelde met de trein door de tunnel, week op en af. We kwamen in Mol terecht zodat de kinderen op de Europese school verder studeerden in Engels, Nederlands en Frans. Ik had ze dan wel zelf leren Nederlands lezen en schrijven, toch was die overgang niet altijd simpel. Vooral mijn Achterbroeks dialect vonden ze ineens maar niks meer toen ze zo dikwijls te horen kregen van de leraren dat wat zij in het Nederlands schreven echt niet klopte. 'Jamaar, mijn

HOE IS HET NOG MET? (VERVOLG)

mama zegt dat zo' was geen goeie reden om bv. 'komde spelen?' of 'gij zijt slim' te mogen schrijven. Dus kwamen ze bij mij reclameren dat ik jarenlang toch maar raar tegen hen gepraat had'.

Nieuw avontuur … in België

'Sinds 2 jaar woon ik in Gent, met mijn huidige partner Patrick. Sinds vorige week werk ik aan de KU Leuven, als onderzoeksadviseur rond het beheren en openstellen van onderzoeksdata. Na bijna 30 jaar in het buitenland is weer in Belgie werken best … een avontuur! De verandering heeft niets te maken met corona. Met beide kinderen op eigen benen, is er weer meer flexibiliteit. Toevallig zag ik die job in februari, solliciteerde ik met in het achterhoofd dat heel het Brexit-gebeuren achter me laten niet slecht zou zijn. En voila'.

Koude Saromapudding

'Mijn beste vriendinnen in Achterbroek waren Chris Van den Bleeken en Marjan Axel (maar die verhuisde al tijdens de lagere school). Bij Chris ging ik dikwijls op de zolder spelen. Die woonden in een boerderij op het Handelaar met enorm veel slaapkamertjes (grote familie), die je door moest om op die zolder te geraken. Soms maakten we daar koude Saroma pudding. Dat had mijn ma nooit in huis. Ik was even bij de chiro en het jeugdkoor. Ik voetbalde graag maar een meisjesvoetbalploeg bestond toen nog niet'.

Rhododendrondreef

'Ik kom nog regelmatig in Achterbroek: mijn ouders bezoeken en uiteraard voor de (grote) familiefeesten. Ook tijdens de jaren in verre oorden, kwam ik toch zeker jaarlijks 2 à 3 keer naar 'huis'. Mijn beste herinneringen aan Achterbroek: het buiten spelen met de kinderen uit de buurt. We speelden aan de grot, in mekaars tuinen, trokken naar het bos, kastanjes rapen, spelen. Bestaat die rhododendrondreef nog, waar je doorfietste tot aan de 2 kastanjebomen? In de winter schaatsten we op de plassen in de overstroomde weiden achter ons huis, of op de beek. Op zondag gingen we spelen en picknicken in de 'duintjes' (Kalmthoutse Heide). Dat was een speciale verre trip. En waren die processies niet indrukwekkend? Jaren moest je wachten vooraleer je groot genoeg was om in zo'n lang wit kleed die gouden reuzekettingen (paternosters wellicht) te mogen dragen'.

Corona

'Ik keerde net terug naar Belgie na een weekje werk in Engeland toen alles hier dicht ging. Tegen dat ik weer een week naar Engeland zou gaan was ook daar iedereen aan het thuiswerken. Dus bleef ik in Gent. Dat was eigenlijk heel ontspannend. Normaal zijn zowel Patrick als ik veel weg voor het werk. Nu brachten we deze maanden samen door. Mijn dochter Kaitlin bleef in London, waar zij studeert. Mijn zoon Joachim was nog in Zuid-Afrika waar hij 6 maanden vrijwilligerswerk deed. Hij werd uiteindelijk gerepatrieerd naar België, want hij had nog een paar laatste examens af te werken. Een maand geleden namen we dan samen de trein via Essex (even langs het werk), via London (Kaitlin oppikken) verder naar Forres. Het huis daar is nog steeds van mij. Zo konden we dan toch een paar weken samen doorbrengen vooraleer ik aan mijn nieuwe job begon. De verschillende coronamaatregelen meemaken in België, Engeland en Schotland is leerrijk. De aanpak is toch overal wat verschillend. Gelukkig zijn alle familieleden en vrienden gezond en wel.'

Veerle met haar zoon

ODE AAN DE BOER

Met dit gedicht, dat deze week in onze brievenbus werd gedropt, komt er een einde aan de mysterieuze dichter van 'ode aan de boer':

'Het is echt serieus
Velen waren curieus
Ik zal een tip geven
Dan is er weer wat leven
Over het gedicht
Mijn mond bleef dicht
Heb goed geluisterd
Niet gefluisterd
Moest mijn lach inhouden
Maar had de tekst wel onthouden
Nu neem ik pen en papier
Dan is er een weer een beetje plezier
Ik ga niet liegen
Ik laat het vonkje vliegen
Ik wil geen faam
Daarom geen naam
Honderdenzes is het nummer van het huis
Was met de corona altijd thuis
Ga je graag kijken
Wandel naar het Heiken'

Dankjewel, naamloze dichter van Heiken honderdenzes. Het was voor ons een plezier om je gedichtjes te ontvangen!

UIT DE MILAC-DAGKLAPPER

29 oktober 1954:

'Marie Ribbens rijdt met een kruiwagen door het dorp. Louis Nijs komt met brood bij Adr. Vissers. Alle deuren stonden open en de pap stond over te koken. Jaan, Liza en de gast waren naar de winkel gereden met de auto! Zég Liza, in 't vervolg de pap af zetten hé of anders moet Jaan wat harder rijden!!!'

UIT DE OUDE DOOS

Bij oude foto's heb ik de gewoonte om naar de achtergrond te kijken en herkenningspunten te zoeken. Ik ben vaak verbaasd hoe het straatbeeld toch veranderd is de voorbije jaren … Zoals onderstaande foto's van de Achterbroeksesteenweg anno 1952 en nu.

Hilde Francken

KUS DOOR DE BRIEVENBUS

Vic Martens, 7 jaar, maakte een mooie zoekplaat. Kan jij alle beren en apen op deze tekening terugvinden?

UIT DE OUDE DOOS

Men spreekt van 'de werf van de eeuw' met de heraanleg van het kruispunt en de Roosendaalsebaan. Maar wist je dat de verkeersveiligheid in Achterbroek al heel lang een doorn in het oog is van vele Achterbroekenaren?

'In 1993 viel er van de gemeente een uitnodiging in de brievenbus', zegt Herman Van den Zegel. 'Een uitnodiging voor een inspraakvergadering over het verkeersleefbaarheidsplan 'op weg naar een veiliger Kalmthout'. Omdat er in dit plan amper gesproken werd over de N117 (Brasschaatsteenweg, Roosendaalsebaan) besloten we met een hoop buurtbewoners hier naartoe te gaan. Tijdens de pauze hebben we de vergadering 'gekaapt'. We namen het woord en kregen de hele zaal stil'. Datzelfde jaar nam het hoofd van uitgeverij Biblo met Herman contact op. De broer van een medewerkster was eveneens verongelukt op de N117 en dit had hem zodanig aangegrepen dat hij spontaan aanbood om mee aan te sluiten bij het comité en 100.000 frank ter beschikking te stellen in de vorm van drukwerk, flyers, pancartes, … Dit leidde in 1994 tot de stichting van een 'vzw werkgroep gewestweg N117'. Deze werkgroep probeerde met allerlei acties en petities de problemen aan te kaarten. In 1994 legde een bonte stoet van fietsen, tandems en boerenkarren de 'Russische Roulettebaan' volledig lam. Alle voortuintjes en vensters zagen geel van de affiches. De Brasschaatsteenweg werd afgesloten vanaf het kruispunt tot aan het industrieterrein Bosduin. Eén groep vertrok van de sporthal richting het kruispunt Heikantstraat/Kruisstraat, een andere groep vertrok vanaf de Bosduin naar datzelfde kruispunt. De betoging werd afgesloten met een verbroederingsfeest in een grote tent aan de sporthal. Ten gevolge van deze actie berichtte de pers hier o.a. over: '*de Rijkswacht is bereid om snelheidscontroles uit te voeren. Maar de commissaris klaagt dat hij maar 7 man personeel heeft voor het hele grondgebied. Onzin, want hij heeft er 11, maar daarvan staan er 4 al met 1 been op rust en die wil hij geen buitendienst meer laten doen.*'

In 1997 bezetten meer dan 500 fietsers tijdens het spitsuur een uur lang het kruispunt van Achterbroek. Alle fietsers droegen een bord 'fiets te koop wegens 15 sterfgevallen in minder dan 5 jaar'. De betogers boden hun fietsen te koop aan aan de gezagsdragers en politici die er na jarenlang onderhandelen niet in geslaagd waren om ook maar 1 eis van de Achterbroekenaren in te willigen.

Met dank aan Jean-Pierre de Coster voor deze foto

De vzw heeft hard gestreden, en verbeten actie gevoerd. En ere wie ere toekomt: eigenlijk liggen zij aan de basis voor de heraanleg van het kruispunt en de Roosendaalsebaan!

Met dank aan Herman Van den Zegel en Ria Ramael

BEROEP IN DE KIJKER

Het is voor ons allen een bizarre, vreemde en misschien wel moeilijke tijd. Waar enerzijds mensen werkloos thuis zitten, draaien anderen extra shiften. In deze rubriek lopen we mee met mensen voor wie de Coronacrisis een serieuze impact heeft op de werkvloer. Anne Arnouts leidt de apotheek Curavit. 'Zoals bij iedereen was er in het begin vooral grote onzekerheid', zegt ze. 'We waren afhankelijk van de berichtgevingen in de media en de meldingen die we van onze beroepsvereniging binnen kregen. We hadden toch wel al snel door dat het serieuzer was dan ze oorspronkelijk in de media lieten uitschijnen. Op dat moment konden we echter niet meer doen dan de mensen zo goed mogelijk informeren met de informatie die we zelf hadden en ze zo goed mogelijk proberen verder te helpen'.

Hoge werkdruk

'De eerste weken van de lockdown zijn behoorlijk pittig geweest. Ook bij ons was er toch wel sprake van hamstergedrag. Er was voornamelijk veel vraag naar paracetamol, alcoholgel, mondmaskers, handschoenen en thermometers waardoor we met een tekort kwamen te zitten. Verder waren er heel veel telefonische vragen, waardoor we zelf vaak tijd te kort kwamen om iedereen goed te kunnen verder helpen. Achter de schermen probeerden we dan nog zoveel mogelijk alcoholgel zelf te maken en uiteraard zo snel mogelijk aan mondmaskers en handschoenen te geraken om zo snel mogelijk iedereen verder te kunnen helpen. Dit maakte dat de werkdruk behoorlijk hoog lag de eerste weken. Daarnaast was er ook een grote angst van de patiënten om naar de huisarts te gaan, waardoor er ook meer vragen bij ons terecht kwamen. Gelukkig was er een goede verstandhouding tussen de apothekers en huisartsen zodat iedereen zo goed mogelijk verder geholpen kon worden, ook met chronische medicatie'.

Respect

'Dankzij onze beroepsvereniging zijn we vrij snel aan plexiwanden voor op de togen geraakt en we hebben ook wat extra afstand gecreëerd aan de togen om zowel de patiënten als onszelf te beschermen. Aan elke toog is alcoholgel voorzien en de togen en bankcontacttoestellen worden op regelmatige basis ontsmet. Verder is er in de apotheek voldoende ruimte om de noodzakelijke afstand van 1,5 meter te kunnen garanderen, zowel tussen de patiënten als tussen het personeel. Door de afzonderlijke in– en uitgang moeten mensen elkaar ook niet kruisen bij het binnen– en buitengaan. In het begin overheerste vooral de onzekerheid onder de mensen. Er was nog maar weinig gekend over het virus en iedereen probeerde zichzelf en zijn naasten zo veilig mogelijk te houden. Naar ons toe was er toch voornamelijk respect voor hetgeen we deden en de moeite die we deden om de mensen zo goed mogelijk verder te helpen. Wat me altijd zal bijblijven van deze crisis? De grote rush naar paracetamol de eerste dagen en het halsoverkop proberen te bemachtigen van grondstoffen om alcoholgel te kunnen maken'.

UIT DE OUDE DOOS

We schrijven 1960. Walter Roels start als meester in het eerste leerjaar van Achterbroek. Onder de jongens (°1954): Fons Van den Bergh, Gilbert Van Gool, Jos Loos, Erwin Van Hal, Marc Van Hooydonck, Marcel Verbist, Roger De Ruysscher en Eddy Quirijnen. Maar wie nog meer? Stuur gerust een berichtje en ik geef het door aan May Van Gool.

UIT DE NOG OUDERE DOOS

Deze foto is nog ouder en toont de huishoudkundeklas van 1929. Maria Matthyssen en Roza Ansoms, beiden geboren in 1922, konden in 2011 op alle gezichten nog namen kleven. *Met dank aan Paula Ansoms*

*Vlnr rij 1: Maria Danckers, Juf. Peters, EHP Celens, Jeanne Matthyssen * Rij 2: Maria Pauwels, Jeanne Van Hooydonck, Maria Van Eyndt (Sanders), Louise Vissers (Beyers), Anneke Gommers, Maria Van Oevelen (Coenegrachts), Lisa Cas * Rij 3: Liza Van den Bergh, Emma Van Looveren, Maria Kennes, Annet Geven, Marie Nuytemans, Irma Stevens*

WIE WEET MEER?

Deze oude foto van een stoet werd ons bezorgd door Hilda Loos. Bij welke gelegenheid of in welk jaartal deze werd genomen is niet bekend. De foto is afkomstig van Rosa Danckers die vroeger op de Roosendaalsebaan heeft gewoond. Kan iemand hier iets meer over vertellen? Geef dan een seintje aan Hilde (03 666 24 02) of gvachterbroek@gmail.com

HOE IS HET NOG MET?

Ineke Van den Zegel is de dochter van Achterbroekenaar Herman en woonde op de Brasschaatsteenweg. Na de scheiding van haar ouders kwam ze enkel nog om de 14 dagen een weekend naar Achterbroek maar de band met het dorp is wel altijd nog een beetje gebleven.

In Brussel blijven plakken

'In Achterbroek speelde ik vaak met Kathleen Van Loenhout, Marjan Van Gestel, Annemie Meeusen, Ria Verbreuken, …', begint Ineke. 'Ik zat ook met Ann Francken in de klas en we wisselden af om de eerste van de klas te zijn 😉. Ik ben heel even in de Chiro geweest, en ging vooral veel wandelen en fietsen met vrienden en familie in de Kalmthoutse Heide.
Na mijn studies Criminologie aan de VUB ben ik in Brussel blijven plakken. Hier heb ik ondertussen mijn leven verder opgebouwd met mijn man en 3 kinderen. Als preventieadviseur psychosociale aspecten ondersteun ik mensen die het om allerlei redenen moeilijk hebben op hun werk.'

Hellhole? Hell no!

'Trump noemde Brussel een 'hellhole'; ik kan daar heel kort op reageren: hell no! Brussel is de max! Met mijn overbuur heb ik de voorbije periode muziek gespeeld voor de mensen uit de zorg en voor onze buren. Deze liedjes (covers) kan je beluisteren via youtube.com/user/contradictionbrussel. Daarnaast speel ik ook in een band 'KNALHART' . Wij spelen stevige metal-electro-punkmuziek. In en over de Coronatijd brachten we een nummer uit 'L'Obscur Evangile'. Geregeld gaan we nog op bezoek bij mijn pa op de Brasschaatsteenweg. Ik heb vele fijne herinneringen aan mijn jonge jaren daar! Vooral de rust van de Kalmthoutse Heide en de fijne momenten met vrienden blijven me bij'.

KUS DOOR DE BRIEVENBUS

Sus Martens, 5 jaar, maakte deze vrolijke tekening.

'T VERVOLG

N.a.v. het artikel in de GVA van 22 juni (over pater Willemsen) kregen we reactie van … pater Willemsen. Deze pater Willemsen is eveneens geboren in Achterbroek en hoort tot dezelfde stamboom als pater Anthonissen en de pater Willemsen waarover we eerder schreven en wist ons dit te vertellen:

Alois Willemsen die de naam Pater Christiaan kreeg, was het hoofd van een karavaan zendelingen, die met de boot vertrok naar Honolulu op 1 november 1863. De boot bereikte haar bestemming slechts 139 dagen later langs Zuid-Amerika op 19 maart 1864, want het Panamakanaal bestond nog niet. Pater Christiaan was zwak van gestel. Gedurende bijna de hele reis was hij ziek. Vanaf hun vertrek tot hun aankomst maakte hij vrij nauwkeurige notities. Hierdoor weten we:

- De missionarissen vertrokken vanuit Bremen op een Hawaïaanse boot met een uitsluitend Duitse en protestantse bemanning
- Zij sliepen in cellen van 1,70 x 1,75 m, de (10) zusters die mee waren kregen een grotere zaal '*de zusters hebben een gêêf zaeltje op hun zelven*'
- De bemanning en de zendelingen leefden in afzondering van elkaar. Zij kwamen enkel samen om te eten.
- De passagiers, op 2 Vlaamse zusters na, kregen al snel last van zeeziekte. Die 2 zusters '*droegen kommen met weeë kots uit de benauwde cabines. Het stonk er naar zweet en gal'*.
- Damiaan vervulde de rol van econoom, koster en ziekenverpleger. Hij stond ook in voor de was. Daarnaast probeerde hij de bemanning te bekeren. De kapitein van 't schip vloog dan uit '*het preken moest in Honolulu beginnen, niet aan boord'*.
- Aan de kaap Hoorn aangekomen, moest het schip vechten tegen de hoge zeegolven. Op die plaats beuken de 2 oceanen op elkaar in. Het regende, de golven wierpen zich op het dek en de temperatuur was niet meer dan 5°C. Pater Christiaan pakte er een kou op zijn ogen en schreef '*ben 3 weken of langer niet in staat geweest meer dan 3 of 4 minuten achtereen te kunnen lezen*'. Broeder Damiaan speelde zijn dokter '*vader, geloof mij. Het zijn vallingen die u hinderen. Neem een snuifje tabak en gij zult beterschap gevoelen die uw gezicht zal opklaren en uw ogen genezen*'.
- In de tropen sliepen de mannelijke passagiers op het dek in hangmatten naast de matrozen. De zusters waren ook graag op het dek gebleven. Zij moesten, zedigheidshalve, in hun broeiende kajuiten de nacht doorbrengen. Daarom rekten ze de avonden op het dek.

Op 21 mei 1864 wordt Damiaan tot priester gewijd. Na een 3-tal maanden te hebben samengewerkt met Damiaan op het eiland Oahu, vertrekt Christiaan naar Tahiti. Hij zal Damiaan de Veuster nooit meer weerzien.

Christiaan

Damiaan

Met dank aan Liza en Aloïs Willemsen

UIT DE MILAC-DAGKLAPPER

7 januari 1984

''s Avonds kon de dorst gelest worden en dit dan wel in café 't Schoentje. We zullen dit best verduidelijken: vatje van Raf Ribbens. Jaja, die is ook afgezwaaid. Veel geluk in het verdere burgerleven! Op dat vatje gebeurde nog iets plezant: op een bepaald moment terwijl men aan het biljarten was, vloog een bal erover en die bolde … helemaal tot in het vrouwentoilet. Marc Van Overvelt was dan de zeer bereidwillige om die bal terug te gaan halen.'

GLUREN BIJ DE BUREN

Niet echt 'Achterbroeks oud nieuws', maar toch interessant om eens uit te spitten: de geschiedenis van het WZC Sint-Vincentius.

In 1927/1928 werd onder impuls van burgemeester Standaert een tehuis 'voor herstellende zieken en arme ouderlingen' opgericht. Dat er ook behoeftige oude mensen zouden worden opgenomen, was de uitdrukkelijke wens van Moeder Antonia, want in de Heilige regel van de congregatie stond dat de Zusters vooral arme zieken en ouderlingen moesten bijstaan. De stichting kreeg de naam 'Florent Standaert-Gesticht'. Toen de Congregatie van de Zusters van Opwijk in 1935 de eigendom en het bestuur overnam, veranderde de naam in 'Sint-Vincentiusgesticht'.

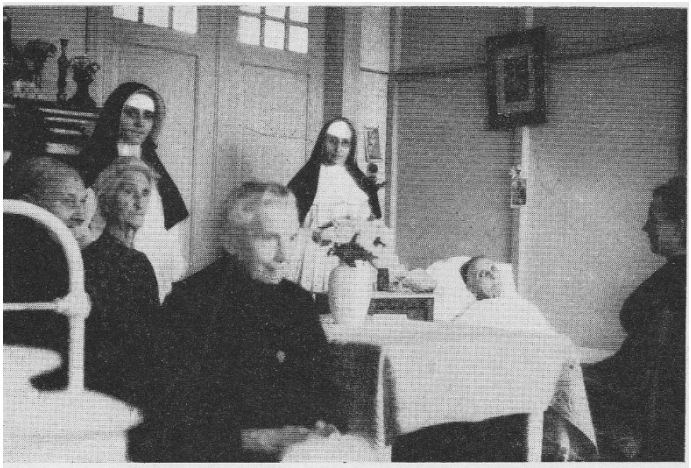

Kalmthout. Sint-Vincentiusgesticht.

In 1944 ligt het Sint-Vincentiusgesticht gedurende 17 dagen vlak in de gevechtslinie. De Engelsen voor het huis, de Duitsers erachter. Zij hadden zich ingegraven in putten in 'den hof'. Soms kwamen zij eruit gekropen, gecamoufleerd met takken , om enkele schoten te lossen of handgranaten te werpen. Gewonden werden ondergebracht in de kelder van 'het gesticht', waar het Rode Kruis was geïnstalleerd. Bij het licht van de kaarsen of van een petroleumlamp werden de heelkundige operaties uitgevoerd. Elke dag kwamen er gekwetsten bij, want dagelijks trokken enkele dapperen erop uit, met Pater Van den Bogaert aan het hoofd, om op het gevechtsfront de gewonden op te rapen. Soms brachten ze ook een doodgeschoten koe of kalf mee onder een laken, op hun brancard. De bevoorrading was nl. schaars voor de vele, volledig afgezonderde mensen. Tijdens de beschietingen verzorgden de Zusters de gekwetsten en legden de doden af. Op 21 oktober was er de bevrijding, maar dit was nog niet het einde van de oorlogsmiserie. Want heel snel werden er opnieuw gekwetsten binnengebracht: slachtoffers van de vliegende bommen. De Zusters stonden hun naaikamer en refter af. Vluchtelingen en daklozen werden in 't Gesticht opgenomen. Arme gekwetsten die door het Rode Kruis uit het Gasthuis naar huis werden gestuurd, mochten in 't Gesticht blijven omdat ze thuis geen kolen of eten hadden.

Kalmthout. Het geteisterde Sint-Vincentiusgesticht.

Op 13 februari werd het Gesticht door een vliegende bom getroffen. Dit kostte het leven aan Moeder Stanislas en Zuster Seraphina. Het Sint-Vincentiusgesticht was volledig onbewoonbaar geworden. Daarom betrokken de Zusters tijdelijk een nieuw verblijf in 2 verlaten villa's op den Heuvel, waarin later door de Zusters een vrije meisjesschool zou worden opgericht. In augustus 1946 werd begonnen met de heropbouw van het vernielde Sint-Vincentiusgesticht.

Hilde Francken

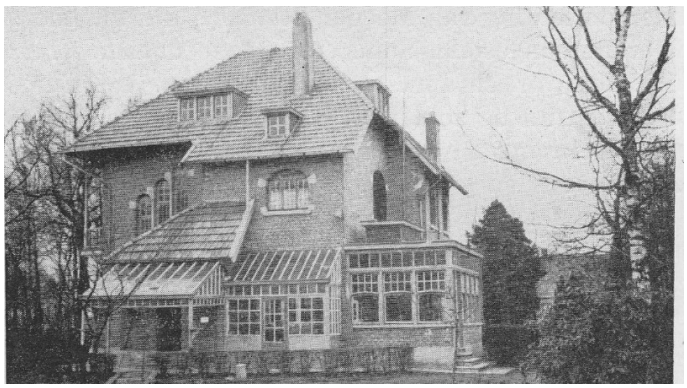

HIP HIP EN VEEL HOERA

Kapsalon Elga bestaat dit jaar 45 jaar. Omdat ze dit nu niet uitgebreid kan vieren trakteert ze haar trouwe klanten op een fles wijn. Zo kunnen ze van thuis uit toch een beetje mee feesten. Proficiat Elga!

KUS DOOR DE BRIEVENBUS

Deze prachtige pauw is een perfecte afsluiter van de 'kus door de brievenbus'. Mooi gedaan, Lentel Ruys (11 jaar)!

ZOMER IN ACHTERBROEK

Om het buurtleven weer op gang te trekken, moet de campagne 'Zomerstraten' een hele zomer lang de motor zijn van leuke, kleinschalige activiteiten op straatniveau. Zet je stoel buiten voor een apéro met de buren. Schrijf een groot gedicht op straat. Richt een parkeerplek in als zitruimte of sluit de straat tijdelijk af voor extra veel speel- en ontmoetingsruimte. Het kan allemaal! Alles binnen de geldende veiligheidsmaatregelen van het moment en met heldere afspraken met de gemeente. Want deze zomer is Vlaanderen onze bubbel. Ook iets voor jouw straat? Meer info: zomerstraat.vlaanderen . Informeer zeker bij het gemeentebestuur naar de mogelijkheden!

De Gazet van Achterbroek was een tijdelijke uitgave n.a.v. de Coronacrisis. Redactie: Ann Francken.
Contact: GVAchterbroek@gmail.com